

Uzasadnienie

1. Wprowadzenie

Projekt ustawy o efektywności energetycznej wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz. U. UE. L. z 14.11.2012 r. L 315/1-56), zwaną dalej „dyrektywą 2012/27/UE”.

Projekt ustawy zastępuje obowiązującą ustawę z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. Nr 94, poz. 551 oraz z 2012 r. poz. 951, 1203 i 1397), zwaną w dalszym ciągu „ustawą”.

W związku z wejściem w życie dyrektywy 2012/27/UE oraz ograniczonym w czasie obowiązywaniem ustawy, podjęto decyzję o opracowaniu projektu nowej ustawy o efektywności energetycznej

Zgodnie z art. 48 ustawy - obowiązuje ona do dnia 31 grudnia 2016 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 16, art. 18-21 i art. 24, które obowiązują do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- 2) art. 12-15, art. 23 ust. 3-6, art. 26 i art. 27, które obowiązują do dnia 31 marca 2016 r.;
- 3) art. 25, który obowiązuje do dnia 1 kwietnia 2016 r.

Ponadto, za koniecznością opracowania projektu nowej ustawy przemawia ilość zmian, które muszą być wprowadzone. Z przeprowadzonej analizy przepisów dyrektywy 2012/27/UE wynika, iż zagadnienia w niej zawarte wymuszają zmianę w obowiązującym systemie świadectw efektywności energetycznej.

Polska osiągnęła istotny postęp w realizacji krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią, tj. uzyskania w 2016 r. oszczędności energii finalnej w ilości nie mniejszej niż 9 % średniego krajowego zużycia tej energii z lat 2001-2005. Efektem wzrostu PKB, szybszego od tempa zużycia energii, jest zaobserwowana malejąca energochłonność pierwotna i finalna PKB.

Dystans Polski do średniej europejskiej w zakresie najważniejszych wskaźników efektywności energetycznej obniżył się do kilkunastu procent, jednak w stosunku do najefektywniejszych gospodarek ciągle pozostaje znaczący. Bardzo ważnymi instrumentami finansowymi wspierającymi realizację inwestycji energooszczędnych są programy finansowane ze środków krajowych wdrażane przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) oraz środki zagraniczne niepodlegające zwrotowi, w

szczególności fundusze UE na lata 2007-2013 oraz 2014-2020 (w tym środki z Funduszu Spójności UE w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko).

W Polsce od 2010 r. jest realizowana „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.”. Dokument ten, opracowany na podstawie ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz.1059, z późn. zm.) odpowiada na najważniejsze wyzwania stojące przed polską energetyką, zarówno w perspektywie krótkoterminowej, jak i w perspektywie do 2030 r. W wyniku wdrażania działań przewidzianych w tym dokumencie nastąpiła znacząca poprawa efektywności energetycznej, a dzięki temu zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego państwa. Stymulowanie inwestycji w nowoczesne, energooszczędne technologie oraz produkty przyczynia się do wzrostu innowacyjności polskiej gospodarki. Podjęte działania w zakresie oszczędności energii mają też istotny wpływ na poprawę efektywności ekonomicznej polskiej gospodarki oraz jej konkurencyjność.

Celem projektu ustawy jest utrzymanie ram prawnych dla działań na rzecz poprawy efektywności energetycznej gospodarki zakreślonych przez dyrektywę 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz stworzenie podstaw w krajowym porządku prawnym dla nowych rozwiązań przewidzianych w nowej dyrektywie 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej. Nowa dyrektywa 2012/27/UE zastępuje od dnia 5 czerwca 2014 r. dwie, dotychczas obowiązujące dyrektywy:

- 1) dyrektywę 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz
- 2) dyrektywę 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych.

Projekt ustawy przewiduje działania w trzech podstawowych obszarach: zwiększenia oszczędności energii przez odbiorców końcowych, zwiększenia oszczędności energii w zakresie wytwarzania energii oraz zwiększenia oszczędności energii w jej przesyłaniu i dystrybucji. Jedynie kompleksowy mechanizm wsparcia dla działań mających na celu poprawę efektywności energetycznej gospodarki może doprowadzić do ograniczenia szkodliwego oddziaływania sektora energetycznego na środowisko oraz przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa energetycznego kraju.

Projektowana ustawa w stosunku do obecnie obowiązującej ustawy wprowadza zmiany m.in. w następujących obszarach:

- 1) uchyla przepisy dotyczące krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią, którego realizacja jest ograniczona do dnia 31 grudnia 2016 r. Zgodnie z przepisami przejściowymi projektu ustawy - art. 4 ustawy dotyczący krajowego celu utrzymano w mocy do dnia 1 stycznia 2017 r.;
- 2) podmiot obowiązany do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa efektywności energetycznej nie będzie już uiszczał opłaty zastępczej, natomiast będzie on wykonywał swój obowiązek również poprzez zrealizowanie przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego;
- 3) wprowadzono rozdział dotyczący zasad przeprowadzania audytu energetycznego przedsiębiorstwa;
- 4) zaproponowano zmiany w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, zgodnie z którymi zobowiązano przedsiębiorstwa energetyczne do sporządzania analizy kosztów i korzyści budowy albo modernizacji jednostki wytwórczej lub systemu ciepłowniczego.

2. Uzasadnienie regulacji proponowanych w projekcie ustawy

Przepisy ogólne

W przepisach ogólnych, w art. 1 projektu ustawy określono jej zakres przedmiotowy. Projektowana ustawa określa zasady opracowania krajowego planu działań w zakresie efektywności energetycznej, zadania jednostek sektora publicznego w zakresie efektywności energetycznej, zasady uzyskania i umorzenia świadectwa efektywności energetycznej oraz zasady sporządzania audytu efektywności energetycznej i przeprowadzania audytu energetycznego przedsiębiorstwa.

W art. 3, w słowniczku pojęć ustawowych, zdefiniowano:

1) „audyt energetyczny przedsiębiorstwa” – rozumiany, jako procedurę, której celem jest uzyskanie odpowiedniej wiedzy o zużyciu energii przez dany budynek lub zespół budynków, lub instalację przemysłową, lub handlową, lub usługę, oraz określenie, w jaki sposób i w jakiej ilości możliwe jest uzyskanie opłacalnej oszczędności energii;

2) „ciepło” – odwołując się do definicji zawartej w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne.

Definicje legalne takie jak: „audyt efektywności energetycznej”, „efektywność energetyczna”, „efekt użytkowy”, „energia”, „energia pierwotna”, „energia finalna”, „jednostka sektora publicznego”, „oszczędność energii”, „przedsiębiorstwo energetyczne”,

„przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej” oraz „tona oleju ekwiwalentnego” pozostawiono w dotychczasowym brzmieniu. Zrezygnowano z definicji urządzenia potrzeb własnych, bowiem nowy system uregulowany w art. 7 dyrektywy 2012/27/UE nie odnosi się do urządzeń potrzeb własnych.

Słowniczek pojęć ustawowych jest także wypełnieniem art. 2 dyrektywy 2012/27/UE. W słowniczku nie zdefiniowano pojęć, które są powszechnie znane i nie wymagają transpozycji do polskiego porządku prawnego.

Przepisy projektu ustawy adresowane są w szczególności do odbiorców końcowych, rozumianych zgodnie z art. 3 dyrektywy 2012/27/UE jako osoby fizyczne lub prawne, które dokonują zakupu energii na własny użytek oraz przedsiębiorstw energetycznych.

Zgodnie z art. 2 projektu ustawy, jej przepisy stosuje się do przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej realizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W przeciwieństwie do dyrektywy 2006/32/WE, dyrektywa 2012/27/UE nie przewiduje generalnych wyłączeń jej stosowania do:

- 1) urządzeń technicznych i instalacji używanych wyłącznie w celach wojskowych;
- 2) instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji.

Z tego też powodu nie przeniesiono do projektu ustawy art. 2 ust. 2 obecnie obowiązującej ustawy.

W niniejszym projekcie ustawy wyłączenia zawarte są przy poszczególnych regulacjach, dotyczących np. wzorcowej roli jednostek sektora publicznego, analizy kosztów i korzyści budowy lub modernizacji jednostki wytwórczej.

Krajowy plan działań dotyczący efektywności energetycznej

Przepisy rozdziału 2 projektu ustawy ustanawiają ramy prawne dla krajowego planu działań dotyczący efektywności energetycznej. Organem odpowiedzialnym za sporządzenie krajowego planu działań jest minister właściwy do spraw gospodarki. Krajowy plan działań zawierać będzie w szczególności:

- 1) opis planowanych programów zawierających działania w zakresie poprawy efektywności energetycznej oraz przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej w poszczególnych sektorach gospodarki;
- 2) określenie krajowego celu w zakresie efektywności energetycznej;

3) informacje o osiągniętej oszczędności energii, w tym w przesyłaniu lub dystrybucji, jej dostarczaniu oraz końcowym jej zużyciu;

4) projekt strategii wspierania inwestycji w renowację budynków.

Krajowy plan działań w zakresie efektywności energetycznej będzie przyjmowany, w drodze uchwały, przez Radę Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, a następnie niezwłocznie przekazywany Komisji Europejskiej. Przepisy regulujące krajowy plan działań w zakresie efektywności energetycznej stanowią realizację art. 24 ust. 2 i Załącznika XIV dyrektywy 2012/27/UE.

Krajowy Plan Działań dotyczący efektywności energetycznej został przygotowany po raz pierwszy i przekazany Komisji Europejskiej w 2007 r. W dokumencie tym przedstawiono wyliczenie krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią na 2016 r. Cel ten wyznacza uzyskanie do 2016 r. oszczędności energii finalnej w ilości nie mniejszej niż 9 % średniego krajowego zużycia tej energii w ciągu roku - tj. 53 452 GWh oszczędności energii finalnej do 2016 r..

Drugi Krajowy Plan Działań dotyczący efektywności energetycznej dla Polski 2011 zawierał informacje o postępie w realizacji krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią i podjętych działaniach mających na celu usunięcie przeszkód realizacji tego celu. Został on przyjęty przez Radę Ministrów w kwietniu 2012 r., a następnie przekazany Komisji Europejskiej.

Krajowy Plan Działań dotyczący efektywności energetycznej dla Polski 2014 jest trzecim kolejnym krajowym planem działań. Określa on między innymi działania w zakresie efektywności energetycznej budynków i w instytucjach publicznych, w przemyśle i MŚP, w transporcie oraz w zakresie efektywności wytwarzania i dostaw energii. Ministrowie kierujący działami administracji rządowej będą zobowiązani realizować krajowy plan działań w zakresie efektywności energetycznej.

Zgodnie z art. 4 projektu ustawy - minister właściwy do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa będzie zobowiązany do opracowania i przekazania projektu strategii wspierania inwestycji w renowację budynków ministrowi właściwemu do spraw gospodarki. Strategia będzie zawierać wyniki dokonanego przeglądu budynków, określenie sposobów przebudowy lub remontu budynków oraz dane szacunkowe dotyczące możliwych do uzyskania oszczędności energii w wyniku przeprowadzenia przebudowy lub remontu budynków. Minister właściwy do spraw gospodarki będzie zobowiązany do przekazania niezwłocznie Komisji Europejskiej tej

strategii w ramach krajowego planu działań. Art. 4 i 5 projektu ustawy wdraża art. 4 dyrektywy 2012/27/UE zatytułowany „Renowacja budynków”.

Zadania jednostek sektora publicznego w zakresie efektywności energetycznej

Proponowane w rozdziale 3 projektu ustawy rozwiązania stanowią wypełnienie art. 5 i art. 6 dyrektywy 2012/27/UE, i stanowią rozszerzenie obecnie obowiązujących art. 10 i art. 11 ustawy.

W stosunku do obowiązującego stanu prawnego - ograniczono obowiązkowe stosowanie, przez jednostkę sektora publicznego, środków poprawy efektywności energetycznej z dwóch do jednego (dyrektywa 2012/27/UE nie wymaga już zrealizowania, co najmniej dwóch środków poprawy efektywności energetycznej wybranych z listy). W konsekwencji listę środków poprawy efektywności energetycznej, z której dokonuje się wyboru, ograniczono z pięciu do czterech środków, gdyż sporządzenie audytu trudno byłoby potraktować, jako zrealizowanie przedsięwzięcia zapewniającego określoną oszczędność energii finalnej.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE należy zapewnić, aby od dnia 1 stycznia 2014 r. 3 % całkowitej powierzchni ogrzewanych lub chłodzonych budynków będących własnością instytucji rządowych oraz przez te instytucje zajmowanych było poddawanych corocznie renowacji, w celu spełnienia przynajmniej wymogów minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej, które dane państwo ustaliło przy zastosowaniu art. 4 dyrektywy 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków.

W celu wdrożenia art. 5 ust. 1-5 dyrektywy 2012/27/UE wybrano jednak metodę alternatywną, którą dopuszcza art. 5 ust. 6 tej dyrektywy. W związku z tym, zgodnie z art. 5 ust. 6 akapit 3 dyrektywy 2012/27/UE, powiadomiono Komisję Europejską, w terminie do dnia 31 grudnia 2013 r., o alternatywnych środkach, które Polska planuje przedsięwziąć, określając sposób, w jaki zamierza uzyskać równoważną poprawę charakterystyki energetycznej budynków stanowiących własność jej instytucji rządowych.

Zgodnie z art. 7 projektu ustawy, na organy władzy publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, których obszar działania obejmuje całe terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nałożono obowiązek nabywania lub wynajmowania efektywnych energetycznych budynków lub ich części albo, w użytkowanych budynkach należących do Skarbu Państwa poddawanych przebudowie, zapewnienia wypełnienia zaleceń, o których mowa w art. 10 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków. Z obowiązku tego zwolniono, zgodnie z art. 5 dyrektywy 2012/27/UE, budynki zabytkowe oraz wykorzystywane na potrzeby obronności państwa, za

wyjątkiem kwater w rozumieniu ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz budynków przeznaczonych na cele biurowe oraz użytkowanych przez jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane.

Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju sporządziło już wstępny wykaz budynków o powierzchni użytkowej powyżej 500 m² będących własnością jednostek administracji rządowej oraz przez te jednostki zajmowanych, które nie spełniają minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej ustalonych zgodnie z art. 4 dyrektywy 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków. Na podstawie tego wykazu oszacowano, że w wyniku planowanych działań wartość docelowa rocznej oszczędności energii pierwotnej wyniesie 2122 MWh, tj. około 183 tony oleju ekwiwalentnego (toe). Zakładając, że oszczędność energii będzie uzyskiwana corocznie w tej samej wielkości, wartość docelowa tej oszczędności uzyskana do końca 2020 r. będzie wynosiła 6 x 183 toe = 1100 toe.

Minister właściwy do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa będzie też zobowiązany do przekazywania corocznie Komisji Europejskiej informacji o działaniach podjętych przez organy administracji rządowej i uzyskanych w wyniku tych działań oszczędnościach energii pierwotnej.

Na ministra właściwego do spraw gospodarki, ministra właściwego do spraw transportu oraz ministra właściwego do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa nałożono (tak jak miało to miejsce w ustawie) szereg obowiązków o charakterze promocyjnym, informacyjno-edukacyjnym w zakresie środków poprawy efektywności energetycznej. Minister właściwy do spraw gospodarki został również zobowiązany do monitorowania stosowania środków poprawy efektywności energetycznej oraz do zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Gospodarki informacji o instrumentach służących finansowaniu środków poprawy efektywności energetycznej oraz sposobie ich pozyskiwania, a także wytycznych dotyczących sposobu uwzględniania kryterium efektywności energetycznej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego.

Zasady uzyskania i umorzenia świadectwa efektywności energetycznej

W rozdziale 4 projektu ustawy zostały określone zasady uzyskania i umorzenia świadectwa efektywności energetycznej. Przepisy tego rozdziału stanowią wypełnienie postanowień art. 7 dyrektywy 2012/27/UE. Art 7 dyrektywy 2012/27/UE wprowadza obowiązek ustanowienia przez każde państwo członkowskie systemu zobowiązującego do

efektywności energetycznej lub do zastosowania alternatywnych środków w celu osiągnięcia określonej docelowej wielkości oszczędności energii wśród odbiorców końcowych. Oszczędności energii, które mają zostać osiągnięte w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej lub dzięki alternatywnym środkom stosowanym zgodnie z art. 7 ust. 9 dyrektywy, muszą być co najmniej równoważne osiągnięciu przez wszystkich dystrybutorów energii lub wszystkie przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii nowych oszczędności każdego roku od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. w wysokości 1,5 % rocznego wolumenu sprzedaży energii odbiorcom końcowym, uśrednionej w latach 2010 – 2012.

Projektodawca postanowił pozostać przy obecnie obowiązującym systemie certyfikatów, bowiem system ten umożliwia wykorzystanie istniejącego potencjału oszczędności energii w sposób efektywny i pozwala osiągnąć wymagane przez dyrektywę 2012/27/UE oszczędności energii finalnej. Niewątpliwą przewagą systemu certyfikatów nad innymi mechanizmami poprawiającymi efektywność energetyczną jest fakt, iż system ten obejmuje szeroką grupę podmiotów realizujących przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej w różnych obszarach i sektorach gospodarki. Wydawanie świadectw efektywności energetycznej ma na celu zmotywowanie podmiotów objętych zakresem regulacji, w tym w szczególności przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców końcowych, do podjęcia działań inwestycyjnych przyspieszających osiągnięcie krajowego celu w zakresie oszczędnego gospodarowania energią oraz przyczyniających się, poprzez zmniejszenie zużycia energii, do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i innych substancji szkodliwych do atmosfery. Obowiązujący obecnie system certyfikatów jest rozwiązaniem sprawdzonym i często bywa przytaczany, jako wzorzec do naśladowania. Natomiast jakkolwiek zmiana w podejściu do mechanizmu wsparcia mogłaby prowadzić do trudnych do przewidzenia konsekwencji.

W Polsce system zobowiązujący do efektywności energetycznej został wprowadzony na podstawie ustawy. System funkcjonuje od dnia 1 stycznia 2013 r. Ustawa nakłada na przedsiębiorstwa energetyczne, które sprzedają energię elektryczną ciepło lub gaz ziemny odbiorcom końcowym, obowiązek pozyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki (URE) świadectw efektywności energetycznej, zwanych „białymi certyfikatami”, lub uiszczenia opłaty zastępczej. Ze świadectwa efektywności energetycznej wynikają zbywalne prawa majątkowe, które są towarem giełdowym w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. *o giełdach towarowych* (Dz. U. z 2014 r. poz. 197), a więc podlegają obrotowi na Towarowej Giełdzie Energii. Wartość świadectwa

efektywności energetycznej wymaganą do pozyskania i umorzenia w latach 2013-2015 określa się na podstawie rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 września 2012 r. w sprawie sposobu obliczania ilości energii pierwotnej odpowiadającej wartości świadectwa efektywności energetycznej oraz wysokości jednostkowej opłaty zastępczej (Dz. U. poz. 1039).

W odróżnieniu od obecnie obowiązującej ustawy, w projekcie ustawy ustalono zakres obowiązku na tym samym poziomie, tj. w wysokości 1,5 % w każdym roku, począwszy od 2016 r. oraz nie przewidziano możliwości uiszczenia opłaty zastępczej.

Taką możliwość dopuszcza art. 7 ust. 7 lit. b dyrektywy 2012/27/UE zgodnie, z którym oszczędność energii finalnej, w ilości wymaganej do wypełnienia obowiązku, może być pozyskana przez strony zobowiązane poprzez zrealizowanie przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, jak również może to być poświadczona oszczędność energii uzyskana przez inne podmioty.

Zniesienie możliwości wypełnienia obowiązku poprzez uiszczenie opłaty zastępczej zaliczyć należy do podstawowych zmian wprowadzonych w projekcie ustawy w porównaniu do obowiązującej ustawy. Obecnie wiele podmiotów zobowiązanych korzysta z możliwości uiszczenia opłaty zastępczej zamiast uzyskiwać i przedstawiać do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej. Taki sposób wypełniania obowiązku wypacza ideę systemu świadectw efektywności energetycznej, negatywnie wpływa na rynek środków poprawy efektywności energetycznej i jest niezgodny z dyrektywą 2012/27/UE. Zaproponowana zmiana ma zapobiec temu zjawisku.

W projekcie ustawy zmieniono sposób wykonywania obowiązku przez podmioty zobowiązane w systemie oraz zasady uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectwo efektywności energetycznej (art. 9 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 projektu ustawy). Zgodnie z brzmieniem projektowanych przepisów – podmiot zobowiązany będzie musiał zrealizować przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej lub uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo efektywności energetycznej. Z kolei świadectwo efektywności energetycznej będzie wydawane dla potwierdzenia deklarowanej oszczędności energii finalnej wynikającej z realizacji określonego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej (rodzaje przedsięwzięć określono w art. 12 projektu ustawy, stanowią one katalog zamknięty). Znajduje to uzasadnienie w tym, że dyrektywa 2006/32/WE nie określała szczegółowo systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej. Natomiast dyrektywa 2012/27/UE stanowi, że łączny cel w zakresie oszczędności energii końcowej, który ma być osiągnięty do dnia

31 grudnia 2020 r., jest co najmniej równoważny osiągnięciu, przez dystrybutorów energii lub przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii, nowych oszczędności energii każdego roku, w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. Wielkość oszczędności energii ustalono w wysokości 1,5 % rocznego wolumenu sprzedaży energii odbiorcom końcowym, uśrednionego w ostatnim trzyletnim okresie przed dniem 1 stycznia 2013 r. Tak też, zgodnie z art. 9 ust. 7 projektu ustawy, zakres obowiązku dotyczącego realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej lub uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectwa efektywności energetycznej określono w wysokości 1,5 % w każdym roku, począwszy od dnia wejścia w życie tych przepisów, tj. od dnia 1 stycznia 2016 r..

W związku z tym obowiązek powyższy określono, jako uzyskanie w każdym roku oszczędności energii finalnej w wysokości 1,5 %:

- 1) całkowitej ilości energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego sprzedanych w danym roku odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, pomniejszonej o ilość energii zaoszczędzonej przez odbiorców, którzy przedstawiają oświadczenie, o którym mowa w art. 10 ust. 1 projektu ustawy;
- 2) ilości energii elektrycznej lub gazu ziemnego, wyrażonej w toe, zakupionej w danym roku:
  - a) na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w transakcjach zawieranych we własnym imieniu przez odbiorców końcowych, przyłączonych do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będących członkami giełdy towarowej lub członkami rynku organizowanego przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany,
  - b) przez towarowy dom maklerski, lub dom maklerski, w odniesieniu do transakcji realizowanych na zlecenie odbiorców końcowych.

Ponadto, zgodnie z art. 9 projektu ustawy, zezwolono na zgłaszanie powyższych oszczędności energii Prezesowi URE do rozliczenia w okresie 3 letnim.

Konsekwencją możliwości realizacji ustawowego obowiązku przez odbiorcę końcowego za pośrednictwem towarowego domu maklerskiego lub domu maklerskiego, jest nałożenie na przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na obrót energią elektryczną lub gazem ziemnym obowiązku przekazania towarowemu domowi maklerskiemu lub domowi maklerskiemu deklaracji o ilości energii elektrycznej lub gazu ziemnego zakupionej w wyniku transakcji zawartej za pośrednictwem towarowego domu maklerskiego lub domu

maklerskiego na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany i zużytej na własny użytek oraz przeznaczonej do dalszej odsprzedaży, w terminie miesiąca od zakończenia roku kalendarzowego, w którym zakupiło energię elektryczną lub gaz ziemny w wyniku tej transakcji. Ponadto określono, że realizacja zlecenia nabycia energii elektrycznej lub gazu ziemnego na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany, przez towarowy dom maklerski lub dom maklerski może nastąpić po złożeniu przez składającego zlecenie zabezpieczenia na pokrycie kosztów wykonania przez towarowy dom maklerski lub dom maklerski obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw efektywności energetycznej.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 projektu ustawy, dla odbiorcy końcowego zużywającego energię elektryczną, który przedstawia oświadczenie o zrealizowaniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, obniżono próg zużycia energii elektrycznej z 400 GWh do 100 GWh oraz przesunięto termin zakończenia tego przedsięwzięcia z 2011 r. na 2014 r.

Zrezygnowano również z obowiązku przeprowadzenia przetargu, w wyniku którego Prezes URE dokonuje wyboru przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, za które można uzyskać świadectwa efektywności energetycznej. Projektowana ustawa nie przewiduje już powyższego obowiązku. Będzie to dużym uproszczeniem procedury wydawania świadectw, po negatywnych doświadczeniach z przeprowadzania przetargów w grudniu 2012 r. i 2013 r. Projektowane przepisy przewidują wydawanie przez Prezesa URE świadectwa efektywności energetycznej na wniosek podmiotu realizującego przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku (zawartość wniosku określono w art. 13 ust. 4 projektu ustawy). Do wydawania świadectwa efektywności energetycznej stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 oraz z 2014 r. poz. 183) o wydawaniu zaświadczeń. Ponadto wniosek o wydanie świadectwa efektywności energetycznej może być złożony za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o których mowa w ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422). Usunięcie przepisów dotyczących przetargu powinno znacznie przyspieszyć wydawanie świadectw efektywności energetycznej.

Wychodząc na przeciw postulatam podnoszonym przez podmioty zobowiązane, w projekcie ustawy zaproponowano, aby Prezes URE rozliczał wykonanie obowiązku w okresie 3-letnim, chyba, że podmiot zobowiązany wystąpi z wnioskiem o rozliczenie tego obowiązku po upływie roku lub dwóch lat.

Na podstawie sporządzonej „Ekspertyzy w zakresie efektywności energetycznej niezbędnej dla przygotowania projektu ustawy i rozporządzeń wykonawczych implementujących postanowienia dyrektywy 2012/27/UE – Systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej” ustalono, że oszczędność energii finalnej uzyskana do 2020 roku w wyniku wykonania obowiązku przez podmioty zobowiązane w ramach systemu powinna wynosić nie mniej niż 3 670 000 ton oleju ekwiwalentnego.

W pozostałym zakresie przepisy dotyczące zasad uzyskiwania i umarzania świadectw efektywności energetycznej oraz sporządzania audytu efektywności energetycznej nie uległy istotnym zmianom.

Zasady przeprowadzania audytu energetycznego przedsiębiorstwa

Przepisy rozdziału 6 projektu ustawy wdrażają art. 8 dyrektywy 2012/27/UE.

Zgodnie z projektowaną ustawą, audyt energetyczny przedsiębiorstwa będzie miał na celu przeprowadzenie szczegółowych i potwierdzonych obliczeń dotyczących proponowanych przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oraz dostarczenie informacji o potencjalnych oszczędnościach energii. Zobowiązaniem do jego przeprowadzenia lub do zlecenia jego przeprowadzenia, co cztery lata, będzie przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2014 r. poz. 197), z wyjątkiem mikroprzedsiębiorcy, małego lub średniego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 104 - 106 tej ustawy. Z obowiązku tego będą zwolnieni przedsiębiorcy posiadający system zarządzania energią lub system zarządzania środowiskiem określony w odpowiednich normach europejskich. Bezpośrednio audyt energetyczny przedsiębiorstwa powinien być przeprowadzany przez podmiot niezależny od audytowanego przedsiębiorcy, posiadający wiedzę oraz doświadczenie zawodowe w przeprowadzaniu tego rodzaju audytu. Stąd w przypadku, gdy audyt energetyczny przedsiębiorstwa jest przeprowadzany przez ekspertów audytowanego przedsiębiorcy, nie mogą oni być bezpośrednio zaangażowani w audytowaną działalność tego przedsiębiorcy.

Ponadto, przedsiębiorca będzie zobowiązany przechowywać, do celów kontrolnych, dane związane z audytem energetycznym przedsiębiorstwa, przez okres 5 lat. Przedsiębiorca

będzie zobowiązany zawiadomić Prezesa URE o przeprowadzonym audycie energetycznym przedsiębiorstwa, w terminie 30 dni od dnia zakończenia jego przeprowadzania.

Prezes URE będzie wyrywkowo (a nie za każdym razem) przeprowadzał kontrolę zgodności oszczędności energii możliwej do osiągnięcia w wyniku przeprowadzonego audytu energetycznego przedsiębiorstwa, z informacją o wynikających z przeprowadzonego audytu możliwych do uzyskania oszczędnościach energii. Prezes URE będzie mógł również zlecić dokonanie wyrywkowej kontroli innym podmiotom na zasadach i w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych.

Kary pieniężne

Zmieniono strukturę przepisów karnych. Enumeratywnie wymieniono czyny podlegające karze. Następnie określono, które czyny podlegają karze w wysokości do 10 % przychodu ukaranego przedsiębiorstwa energetycznego lub odbiorcy końcowego, lub towarowego domu maklerskiego lub domu maklerskiego, osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary, a które w wysokości nieprzekraczającej 3 000 000 zł. Zmniejszono w tym drugim przypadku górną granicę kary, która do tej pory wynosiła 2 000 000 euro. Ustalając wysokość kar pieniężnych Prezes URE będzie uwzględniał zakres naruszeń, powtarzalność naruszeń lub korzyści finansowe możliwe do uzyskania z tytułu naruszeń. Jednocześnie dodano przepis, że Prezes URE będzie mógł odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli zakres naruszeń jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, zanim Prezes URE powziął o tym wiadomość.

Zmiany w przepisach obowiązujących

Projekt ustawy w rozdziale 8 wprowadza zmiany w ustawie:

- 1) z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 oraz z 2014 r. poz. 40);
- 2) z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.);
- 3) z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.);
- 4) z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 907, 984 i 1047 oraz z 2014 r. poz. 423).

Przy czym najwięcej zmian wprowadzono w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, gdyż dyrektywa 2012/27/UE obejmuje swoim zakresem również zagadnienia na styku tej ustawy i ustawy o efektywności energetycznej.

Zmiana w art. 33 w ust. 2 w pkt 6 lit. b ustawy – Prawo budowlane charakter porządkujący – odesłanie do projektowanej ustawy o efektywności energetycznej.

Dodano także przepis, zgodnie z którym do pozwolenia na budowę należy dołączyć analizę kosztów i korzyści. Obowiązek sporządzenia takiej analizy stanowi wymóg art. 14 dyrektywy 2012/27/UE.

W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne wprowadzono art. 10a-10c oraz dokonano odpowiednich zmian w art. 7b, 16a, 18 i 20. Projektowane przepisy wdrażają art. 14 dyrektywy 2012/27/UE.

Zgodnie z art. 14 ust. 3 dyrektywy 2012/27/UE – „na użytek oceny, o której mowa w ust. 1 (kompleksowej oceny potencjału zastosowania wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych) państwa członkowskie przeprowadzają analizę kosztów i korzyści, której zakres obejmuje ich terytorium i która uwzględnia warunki klimatyczne, wykonalność ekonomiczną i poprawność techniczną, zgodnie z załącznikiem IX część 1. Analiza kosztów i korzyści umożliwia łatwiejsze określenie najbardziej efektywnych pod względem zasobów i najbardziej opłacalnych rozwiązań, umożliwiających spełnienie wymogów w zakresie ogrzewania i chłodzenia. (...)”.

Na przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej i ciepła, przesyłaniem i dystrybucją ciepła oraz przedsiębiorców planujących budowę lub modernizację jednostki wytwórczej lub sieci ciepłowniczej lub chłodniczej po dniu 5 czerwca 2014 r. nałożono obowiązek sporządzenia analizy kosztów i korzyści budowy lub modernizacji tej jednostki, mającej na celu określenie najbardziej efektywnych pod względem zasobów oraz opłacalnych rozwiązań umożliwiających spełnienie wymogów w zakresie ogrzewania i chłodzenia. Analiza ta będzie zawierała analizę ekonomiczną obejmującą analizę finansową, która odzwierciedla rzeczywiste przepływy pieniężne z nakładów inwestycyjnych poniesionych na budowę jednostki wytwórczej oraz planowane koszty jej eksploatacji. Analiza będzie sporządzana na podstawie opisu planowanej budowy lub modernizacji jednostki wytwórczej. Od niniejszej analizy uzależniono możliwość uczestniczenia w przetargu na budowę nowych mocy wytwórczych lub realizację przedsięwzięć zmniejszających zapotrzebowanie na energię.

W art. 10b projektu ustawy określono szczegółowo zawartość niniejszej analizy w konkretnym przypadku. Zgodnie z dyrektywą 2012/27/UE, budowa urządzeń, instalacji lub sieci służących wychwytywaniu dwutlenku węgla w celu jego podziemnego składowania w celu przeprowadzenia projektu demonstracyjnego wychwytu i składowania dwutlenku węgla w rozumieniu ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. Nr 163, poz.981, z późn. zm.) nie będzie stanowił przebudowy jednostki wytwórczej oraz elektrowni lub elektrociepłowni przemysłowej. Ponadto, wyłączono stosowanie tego przepisu do jednostek wytwórczych w okresach szczytowego zapotrzebowania na energię elektryczną oraz do rezerw zdolności wytwórczych pracujących przez okres nie dłuższy niż 1500 godzin w roku, obiektu energetyki jądrowej, oraz urządzeń, instalacji i sieci niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania podziemnego składowiska dwutlenku węgla. W przypadku budowy lub przebudowy elektrowni lub elektrociepłowni przemysłowej oraz budowy sieci ciepłowniczej lub chłodniczej, lub przyłączenia do tej sieci jednostki wytwórczej o łącznej mocy zainstalowanej cieplnej przekraczającej 20 MW, lub przebudowy tej jednostki wytwórczej przedsiębiorstwo energetyczne oraz podmiot planujący budowę lub modernizację jednostki wytwórczej po dniu 5 czerwca 2014 r. przeprowadzają analizę kosztów i korzyści we współpracy z przedsiębiorstwem energetycznym zajmującym się przesyłaniem i dystrybucją ciepła lub chłodu.

Art. 10c projektu ustawy implementuje art. 14 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE. Zgodnie z jego przepisami, na ministra właściwego do spraw gospodarki nałożono obowiązek sporządzenia oceny potencjału wytwarzania energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych energetycznie systemów ciepłowniczych lub chłodniczych, oraz powiadomienia o jej sporządzeniu Komisji Europejskiej. Na żądanie Komisji Europejskiej minister właściwy do spraw gospodarki będzie zobowiązany zaktualizować niniejszą ocenę. Do zadań własnych gminy również będzie należało sporządzenie niniejszej oceny, z tymże w zakresie ograniczonym do obszaru gminy. Ocenę tę ustanowiono również obligatoryjnym elementem projektu planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe.

Efektywny energetycznie system ciepłowniczy lub chłodniczy został zdefiniowany w art. 7b ust. 4. Przez efektywny energetycznie system ciepłowniczy lub chłodniczy, zgodnie z art. 2 pkt 41 dyrektywy 2012/12/UE, będzie się rozumieć system ciepłowniczy lub chłodniczy, w którym do produkcji ciepła lub chłodu wykorzystuje się co najmniej w:

- 1) 50 % energię ze źródeł odnawialnych, lub
- 2) 50 % ciepło odpadowe, lub

- 3) 75 % ciepło pochodzące z kogeneracji, lub
- 4) 50 % połączenie takiej energii i ciepła.

Proponowane zmiany w art. 45a ustawy regulującym zasady ustalania opłat za dostarczane do odbiorcy paliwa gazowe, energię elektryczną lub ciepło, wynikają z konieczności wdrożenia art. 9 dyrektywy 2012/27/UE. Dyrektywa ta wprowadza obowiązek wyposażenia do dnia 31 grudnia 2016 r., tam gdzie jest to technicznie wykonalne i opłacalne, lokali znajdujących się w budynkach wielolokalowych w ciepłomierze lub wodomierze ciepłej wody. W związku z powyższym odpowiedniej zmianie uległ art. 45a ust. 7. Zmiany w art. 45a ust. 9 regulującym wymagania dla metody rozliczania kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w budynku wielolokalowym polegają na dookreśleniu zwrotu „prawidłowych warunków eksploatacji budynku i lokali” poprzez dodanie, że chodzi w tym przypadku o temperaturę i wentylację. Ponadto, w zależności od warunków technicznych budynków i lokali nałożono obowiązek uwzględniania w wybranej metodzie ilości ciepła dostarczanego do lokalu z pionów grzewczych lub przenikania pomiędzy lokalami, oszacowanego w szczególności na podstawie rejestracji temperatury powietrza w lokalu, jeżeli jest to technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione. Uregulowano również przypadek, gdy użytkownik lokalu nie udostępni ciepłomierzy, wodomierzy ciepłej wody lub urządzeń umożliwiających indywidualne rozliczenie kosztów w celu dokonania ich odczytu, lub, gdy nastąpiła ingerencja w ten przyrząd lub urządzenie w celu zafalszowania jego pomiarów lub wskazań. W takiej sytuacji właściciel lub zarządca budynku może dochodzić od użytkownika lokalu odszkodowania na zasadach ogólnych albo obciążyć użytkownika lokalu (w okresie rozliczeniowym) nie więcej niż dwukrotnością iloczynu średniej wartości kosztów ogrzewania m^3 kubatury budynku wielolokalowego i kubatury użytkowanego lokalu albo m^2 budynku wielolokalowego i powierzchni użytkowanego lokalu. W przypadku przekroczenia pewnych progów ilości ciepła dostarczanego do budynku wielolokalowego, na właściciela lub zarządcę budynku nałożono obowiązek wykonania audytu energetycznego tego budynku w celu określenia przyczyn nadmiernej energochłonności i wskazania sposobów ograniczenia zużycia ciepła przez ten budynek lub zmiany zamówionej mocy cieplnej.

Projekt ustawy nie przewiduje nałożenia obowiązku wyposażenia budynków lub lokali w liczniki do pomiaru zużycia energii chłodniczej z uwagi na brak takich urządzeń, które podlegały prawnej kontroli metrologicznej.

Zmiany wprowadzane w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska wynikają z faktu, że projektowana ustawa nie przewiduje opłaty zastępczej, a w konsekwencji wpływów z tej opłaty do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Zmiany w ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych wiążą się bezpośrednio z wdrożeniem art. 6 dyrektywy 2012/27/UE. Zgodnie z art. 6 ust. 1 tej dyrektywy – „państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje rządowe nabywały jedynie produkty, usługi i budynki o bardzo dobrej charakterystyce energetycznej, o ile zapewniona jest przez to opłacalność, wykonalność ekonomiczna, większe zrównoważenie, przydatność techniczna, a także odpowiedni poziom konkurencji, o których mowa w załączniku III dyrektywy”, przy czym obowiązek ten „ma zastosowanie do umów kupna produktów, usług i budynków przez instytucje publiczne w zakresie, w jakim te umowy mają wartość równą lub większą niż poziomy ustalony w art. 7 dyrektywy 2004/18/WE”. Zgodnie z dodanym w art. 91 ustawy – Prawo zamówień publicznych ust. 2b – w przypadku zamówień, których wartość szacunkowa jest równa lub wyższa niż kwoty, o których mowa w art. 11 ust. 8 tej ustawy, oraz których przedmiotem są:

- 1) produkty wykorzystujące energię, przy wyborze oferty stosuje się kryterium najwyższej klasy efektywności energetycznej;
- 2) budynki, przy wyborze oferty stosuje się kryterium najwyższej charakterystyki energetycznej;
- 3) usługi, przy wyborze oferty stosuje się kryterium największej oszczędności energii.

Ponadto, zgodnie z dodanym w art. 91 ustawy – *Prawo zamówień publicznych* ust. 2c, zamawiający będzie mógł uzależnić stosowanie tych kryteriów od możliwości ekonomicznych, technicznych oraz utrzymania odpowiedniego poziomu konkurencji.

Przepisy przejściowe

Przepis art. 35 projektu ustawy, nakładający na przedsiębiorcę niebędącego mikro, małym ani średnim przedsiębiorcą obowiązek sporządzenia pierwszego audytu energetycznego przedsiębiorstwa, w terminie do dnia 5 grudnia 2015 r., stanowi wdrożenie art. 8 ust. 4 dyrektywy 2012/27/UE. Z kolei art. 36 projektu ustawy wdraża art. 14 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE.

W związku z ograniczeniem w czasie obowiązywania obecnej ustawy, prawa majątkowe wynikające ze świadectw efektywności energetycznej, wydanych na podstawie tej ustawy,

które nie zostaną umorzone przez Prezesa URE do dnia 31 marca 2016 r., wygasają z dniem 1 kwietnia 2016 r.

Do postępowań wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie przepisów projektowanej ustawy, dotyczących świadectw efektywności energetycznej, będzie się stosować przepisy dotychczasowe.

W związku z wydłużonym obowiązywaniem niektórych przepisów (art. 48 ustawy) należało utrzymać w mocy odpowiednie przepisy wykonawcze.

Przepisy końcowe

Art. 41 projektu ustawy wprowadza regułę wydatkową dla wykonywania przez Prezesa URE zadań wynikających z niniejszej ustawy. Prezes URE będzie monitorował wykorzystanie limitu wydatków oraz wdrażał mechanizmy korygujące. W przypadku, gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65 % limitu wydatków przewidzianych na dany rok, Prezes URE obniży wielkość środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy straci moc ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej, za wyjątkiem art. 4 regulującego krajowy cel w zakresie oszczędnego gospodarowania energią, gdyż cel ten jest realizowany do końca 2016 r. Również obowiązywanie dotychczasowych przepisów związanych z obowiązkiem uzyskania i przedłożenia do umorzenia świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, wydawaniem i umarzaniem świadectw efektywności energetycznej oraz wyrzykową weryfikacją audytu efektywności energetycznej zostało wydłużone do dnia 1 stycznia 2016 r. Tym samym, projektowana ustawa, co do zasady, wejdzie w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem odpowiednich przepisów, które wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

Należy podkreślić, iż projektowana ustawa nie określa warunków wykonywania działalności gospodarczej (kontynuacja dotychczasowej działalności).

W związku z powyższym, a także mając na uwadze przekroczenie terminu wyznaczonego na implementację dyrektywy 2012/27/UE, uchwała Nr 20 Rady Ministrów z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednoczenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205) nie ma zastosowania.

Niezależnie od powyższego określone w projekcie ustawy trzydziestodniowe *vacatio legis* jest zgodne z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 197, poz. 1172, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w *sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych* (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004r. Nr 65, poz. 597).

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz.1414, z późn. zm.) oraz na podstawie § 52 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979), projekt ustawy zostanie opublikowany w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji, a także na stronie internetowej Ministerstwa Gospodarki.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.